

69 8674/02
iv 83

ПРОВЕРКА
1979 г.

ПРОВЕРКА
2009 - 2010

МИРОНЪ

Колко много е навалѣло тази сутринь! Кучетата затъватъ до шия. Кокошките крѣкатъ на върлината подъ коша и не смѣятъ да нагазятъ. Фиданките край стобора се привели като бѣловласи баби, а покривътъ на училището се лъсналъ като дебелъ пластъ сланина отъ току що одрана свиня.

Великовъ върви, а пухкавиятъ снѣгъ хрупка подъ лъскавитѣ му галоши. Студениятъ въздухъ лиже гладкото му пълно лице и изпива, сякашъ, умората изъ главата му, натегнала като стомна, пълна съ вода.

Децата сж вдигнали двора на главата си — викъ до небето. Едни грабнали въ шепи прѣсенъ снѣжець и го лижатъ съ зачервенитѣ си езичета като захаръ. Други се биятъ съ малки и бѣли като яйца снѣжни топки. А Николай съ върната си дружина направилъ и пързалка предъ самата порта.

Великовъ приближи пързалката, изгледа лудуващитѣ деца и въ душата му се плъзна радостъ.

Съ зачервени бузички, съ пламнали очи децата пипватъ шапки да поздраватъ учителя си.

— Добъръ день! — избързва нѣкое измежду тѣхъ.

— О-о-о — буйно се изсмѣха стихналитѣ деца и въ надпревара завикаха:

— Добро утро, господинъ учителю! Добро утро! Добро утро...

— Добро утро, деца! — отвърна любезно Великовъ и като се спрѣ добави:

Д. Д. Р.